

Ztvrdlo mi péro.

„Přišla ses pomstít?“ zeptal jsem se a pomalu odkopl tlustou deku zakrývající moje nahé tělo. Založil jsem si ruce na polštáři za hlavou, abych se nadzvedl a líp na ni viděl.

„No tak, Duchu,“ popíchl jsem ji a pohnul pánví na matraci, aby měla ničím nerušený výhled na moje mužství.

Povýšeně sklopila zrak a prohlížela si mě. Vpíjela se do něj očima, jako by do sebe nasávala každý centimetr. Hodila dýku.

Zavřel jsem oči.

Zabodla se do dřevěného čela postele a závan vzduchu na čerstvé řezné rány mě probral zpátky do života. Dotkl jsem se dvěma prsty tváře a cítil, že jsou vlhké.

Zasténal jsem a kousl se do kroužku ve rtu. Ten pohyb zesílil pálení v ráně.

„No tak,“ škádlil jsem ji. Pokud má být mým po pravcím ona, rád přijmu trest za zločiny svých bratrů. „Jsem připravený.“

Zajiskřilo jí v očích a přeskočila spodní čelo postele. V mžiku byla nade mnou a přitiskla mi k hrdlu další dýku. Zachvěl jsem se a zaklonil hlavu, aby měla lepší úhel.

Přiblížila se ke mně a její teplý dech mě polechtal na uchu. „Kdybych tě chtěla zabít, už bys byl mrtvej.“

„Tak co chceš?“

Sevřela mi v pěsti péro a já ztuhl. Moje tělo zareagovalo na její dotek tak, jak ještě nikdy dřív.

Zaplála mi nervová zakončení.

Byl jsem jak v jednom ohni.

Zatracený žár. Přímou jsem hořel.

A pro ni klidně shořím na prach. Stačí, aby škrtla sirkou.

Ava Jade sjela čepelí po mém hrdle na klíční kost, lehce mě škrábla na hrudi a pokračovala po břiše až k péro tvrdému jako skála. Stále ho svírala v pěsti.

Její těsně stisknuté prsty sklouzly po ptáku o kousek níž. Při tom drobném pohybu jsem zasténal a toužil přirazit boky do její dlaně. Jenže pak mi po kořenu přejela ostrou stranou čepele.

Do hajzlu.

„Řekni mi, co chceš ty...,“ škádlila mě hlasem, v němž zvráceně zaznívala touha i nenávisť.

S povzdechem jsem pootevřel rty.

„Řízní mě. Spal. Nech vykrvácet. Jsem tvůj.“

Přesunula váhu a já vzepjal boky, protože sevřela žalud v horké a vlhké puse a...

„Rooku!“ Chodbou se odrážel Corvův hlas.

Když mi Ava Jade přejela jazykem po špičce, zatnul jsem zuby a ostře se nadechl.

Ted' ne, Corve.

„Rooku, vstávej.“

Pohnul jsem se – zabořil jsem jí ruce do vlasů, abych ji udržel na místě, stiskl prsty v hedvábných lóknách a přirazil boky nahoru. Šukal jsem jí pusou, zatímco mi tiskla čepel ke stehenní tepně dost silně na to, abych nezapomněl, kdo tady ve skutečnosti velí.

Něco mě praštilo do hrudi. Se zaklením na rtech jsem se probudil a vyškrábal jsem se do sedu. Hlava se mi stále točila, jako bych byl z té holky opilý.

„Co sakra chceš, Corve?“

„Vylez z postele,“ nařídil mi nevrle jako vždycky, s kyselým úšklebkem na tváři.

Sakra, kvůli tomu, že nemůže spát on, přece nemusí ničit spánek nám ostatním. Náhodou se mi zrovna zdál ten zatraceně nejlepší sen za celé dlouhé roky.

Teda ten jediný sen za celé roky. Tak vzácný a tak skutečný, že jsem si myslel...